

45 LISINSKI
1973-2018
ZA SVA VREMENA
DAN DVORANE

**ALJOŠA
JURINIĆ**
glasovir

Petak, 28. prosinca 2018. u 19.30 sati
Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog

Program

Blagoje Bersa
Mélancolie

Robert Schumann
Fantazija u C-duru, op. 17

Durchaus phantastisch und leidenschaftlich vorzutragen – Im Legendenton – Erstes Tempo – Adagio – Im Tempo Mässig: Durchaus energisch – Etwas bewegter – Viel bewegter Langsam getragen: Durchweg leise zu halten – Etwas bewegter – Nach und nach bewegter und schneller – Adagio

* * *

Frédéric Chopin
12 etida, op. 25

Br. 1 Etida u As-duru: Allegro sostenuto
Br. 2 Etida u f-molu: Presto
Br. 3 Etida u F-duru: Allegro
Br. 4 Etida u a-molu: Agitato
Br. 5 Etida u e-molu: Vivace
Br. 6 Etida u gis-molu: Allegro
Br. 7 Etida u cis-molu: Lento
Br. 8 Etida u Des-duru: Vivace legato
Br. 9 Etida u Ges-duru: Allegro vivace
Br. 10 Etida u h-molu: Allegro con fuoco
Br. 11 Etida u a-molu: Lento
Br. 12 Etida u c-molu: Allegro molto con fuoco

ALJOŠA JURINIĆ

4

Aljoša Jurinić (Zagreb, 1989.) hrvatski je pijanist. Najveći međunarodni uspjeh ostvario je 2012., pobijedivši na uglednom pijanističkom Natjecanju *Robert Schumann* u skladateljevu rodnom Zwickauu. Godine 2015. bio je finalist 17. Međunarodnog pijanističkog natjecanja *Fryderyk Chopin* u Varšavi. Laureat je Natjecanja kraljice Elizabete 2016. godine. Pobjednik je više državnih i međunarodnih natjecanja, među ostalim triju pijanističkih natjecanja u Italiji (3. Međunarodnog pijanističkog natjecanja *Encore! Shura Cherkassky* u Milanu, 4. Međunarodnog pijanističkog natjecanja *Luciano Luciani* u Cosenzi te 5. Međunarodnog pijanističkog natjecanja u Massarosi 2014.).

Dobitnik je svih vodećih nagrada za mlade glazbenike u Hrvatskoj, od kojih se ističu *Mladi glazbenik godine* prema izboru Zagrebačke filharmonije (2012.) i Nagrada *Ivo Vuljević* (2010.); pobjednik je Međunarodnog natjecanja mladih glazbenika *Ferdo Livadić* u Samoboru (2013.) i Tribine *Darko Lukić* (2015.). Dobitnik je Godišnje nagrade *Vladimir Nazor* za 2015. godinu.

Nastupio je kao solist na mnogim uglednim festivalima, poput: *Serate Musicali* (Milano), *Chopin and his Europe* (Poljska), *Nohant* (Francuska), *From Easter to Ascension* (Tbilisi), *Kijevske ljetne večeri* (Ukrajina), *Chopin festival Marianske Lazne* (Češka), *International Keyboard Institute Festival* (New York), *Dubrovačke ljetne igre*, *Splitsko ljeto*, *Osorske glazbene večeri*, u ciklusu *Lisinski subotom* i drugima. U Londonu je prvi put nastupio 2007., a u veljači 2015. održao je nastupni recital u njujorškom Carnegie Hallu. U 2018. na turneji po Kini održao je niz solističkih koncerata. U listopadu 2018. nastupa u bečkom Musikvereinu, a 2019. predstaviti će se u Japanu i na novoj turneji po Kini.

Nastupio je s nizom renomiranih dirigentata i orkestrata, kao što su Varšavska filharmonija, Simfonijski orkestar Berlinskoga radija, Nacionalni orkestar Belgije, Kraljevska flamanska filharmonija, Valonski komorni orkestar, Filharmonija Plauen-Zwickau, Zagrebačka filharmonija, Sarajevska filharmonija, Kosovska filharmonija i drugi.

Na Hochschule für Musik *Franz Liszt* u Weimaru završava pijanistički program najvišeg stupnja poslijediplomske koncertne izobrazbe (*Konzertexamen*) u klasi prof. Grigoryja Gruzmana. Diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi prof. Rubena Dalibaltayana. Dvije godine studija proveo je na Universität für Musik und darstellende Kunst u Beču, u klasi pok. prof. Noela Floresa, a potom tri godine usavršavanja na Scuola di Musica di Fiesole u Italiji, u klasi glasovite Eliso Virsaladze.

Blagoje Bersa (1873. – 1934.) ubraja se među najutjecajnije hrvatske skladatelje i jedno je od najvažnijih imena hrvatske glazbe 20. stoljeća. Svojim je životnim putem i djelovanjem odražavao sve značajke europskog *fin de sièclea*, povezujući ga s posebnostima hrvatske glazbene scene. Rođen je u Dubrovniku, ali je djetinjstvo proveo u Zadru. Glazbeni studij počeo je u Zagrebu, a nastavio u Beču. Radio je u Sarajevu, Splitu i Grazu kao dirigent, a onda u austrougarskoj prijestolnici proveo šesnaest godina, najprije kao slobodni umjetnik, a zatim kao glazbeni savjetnik, aranžer i orkestrator za izdavačku kuću Doblinger. Na vrhuncu zrelosti, u lipnju 1919., vratio se u Zagreb, samo nekoliko mjeseci nakon bečke premijere svoje opere *Postolar od Delfta* (*Der Schuster von Delft*) u Volkstheatru (praizvedena je u Zagrebu 1914.). Među razlozima njegova povratka nesumnjivo je bila i vjera u novonastalu državu nakon raspada Austro-Ugarske Monarhije, kao i oduševljenje idejom panslavizma, iskazano još u Beču na okupljanjima hrvatskih domoljuba i intelektualaca.

Njegova prilagodba novim okolnostima nije protjecala bez poteškoća u vrijeme kad je zagrebačkim glazbenim životom sve više dominirao tzv. nacionalni smjer i dvadesetak godina mladi skladatelji, poput Krešimira Baranovića i Jakova Gotovca. Preuzevši 1922. godine mjesto profesora kompozicije na Muzičkoj akademiji, ušao je u milje u kojemu nije uvijek nailazio na razumijevanje, no u radu sa studentima nalazio je zadovoljstvo; ostavši na toj poziciji do smrti, odgojio je neke od najistaknutijih hrvatskih skladatelja, poput Božidara Kunca, Borisa Papandopula, Mila Cipre ili Brune Bjelinskog. Manje satisfakcije nalazio je kao skladatelj; iako je njegova simfonijska pjesma *Sunčana polja* nakon praizvedbe u Zagrebu 1920. pozdravljena kao jedno od najreprezentativnijih djela hrvatske orkestralne glazbe, zagrebačka publika nije imala često prilike čuti njegova djela. Moguće je da je i

sam tome pridonio odbijanjem nekih ponuda. Istovremeno je, iako smanjenim intenzitetom, i dalje skladao; u predasima od rada na većim djelima pisao je solo pjesme i glasovirske minijature, među kojima su mnoge i prozor u njegovu intimu. „Moj značaj je doista nešto čudno, sastoji se od stalnog bolnog kontrasta... borba osjećaja i težnji u meni! Zaljubljen sam u život i prirodu, u sve ono što je lijepo i plemenito, ali životna radost zatrovana mi je strašnom tajnom zagrobnog života... vječna sumnja... s vremena na vrijeme obuzima me neka strašna tuga, crna“, otkrio je u svojem dnevniku.

Za glasovir, kao najbližiji mu instrument, koji je na bečkom Konzervatoriju studirao kod Juliusa Epsteina (kompoziciju je učio kod Roberta Fuchsa), u Zagrebu je napisao šest skladbi, četvrtinu svojega opusa za glasovir solo. Na nekima od njih počeo je raditi i prije, poput **Mélancolie**, intimne minijature dojmljivog motivskog materijala i dotjerane forme, započete potkraj boravka u Beču, „misléc na moju Majku, moju obitelj, žalosne moje sadašnje umjetničke prilike“, kako je zapisao uz naslov na partituri. Čini se i da je dvojio u pogledu naslova, jer je uz znak upitnika dopisao *Tristesse* te *Sjećanje*. Uz datum 9. – 11. studenoga 1921. na posljednjoj stranici piše: „na dan smrti moje majke“. Sedam godina nakon Bersine smrti, 2. travnja 1941., pijanist Božidar Kunc u Hrvatskom glazbenom zavodu u Zagrebu prvi je javno izveo *Mélancolie*.

Još od *Impromptua*, op. 5 iz 1833., **Robert Schumann** (1810. – 1856.) mnoga je svoja djela promišljao pod utjecajem veze s Clarom Wieck, a osobito od 1836., kad je Clarin otac doznao za njihovu ljubav i izričito joj se usprotivio, do 1840. kad se dvoje mladih, poduzevši i pravne korake, napokon vjenčalo. U rujnu 1839. svojem nekadašnjem učitelju kontrapunkta, Heinrichu Dornu, Schumann je napisao: „Svakako, jedan

dio moje glazbe sadrži nešto od borbe za Claru, što zasigurno vi kao učitelj možete razumjeti. Ona je bila moja gotovo jedina motivacija za pisanje koncerta, sonate, *Davidsbündlertänze*, *Kreisleriane* i *Noveleta*.“ Tim djelima pridružuje se i **Fantazija u C-duru, op. 17**. Skice su nastale baš u vrijeme kad je Clarin otac činio sve da razdvoji par, smatrajući, uz ostalo, da Robert njegovoj kćeri neće moći osigurati financijsku potporu za nastavak pijanističke karijere. „Da bi razumjela *Fantaziju*, moraš se vratiti u ono nesretno ljeto 1836. kad sam te se morao odreći. (...) Prvi dio je bez sumnje najstrastvenija glazba koju sam ikad napisao“, pojasnio je Robert Clari. Tada nastale skice, ono što će postati prvi stavak *Fantazije*, naslovio je *Ruševine: fantazija za glasovir*. Rad je nastavio početkom rujna iste godine, dopisavši još dva stavka i ponudivši djelo izdavaču C. F. Kistneru, s namjerom da prihodima od prodaje partiture pridonese fondu koji je niz uglednika, među kojima i Franz Liszt, pokrenuo za prikupljanje sredstava za podizanje spomenika Ludwigu van Beethovenu u Bonnu. Izdavaču je pisao: „Florestan i Eusebius bi rado učinili nešto za Beethovenov spomenik, pa su napisali sljedeće: *Ruševine. Trofeji. Palme. Velika sonata za glasovir za Beethovenov spomenik*.“ Imena kojima se Schumann nerijetko koristio kao svojim pseudonimima i koja su, kao izmišljeni likovi, bili dio fikcionalnog umjetničkog bratstva osmišljenog za obranu umjetničkih ideala, uglavnom u vlastitim tekstovima, bila su ujedno i oličenje dualnosti njegove osobnosti; tu su se našli kao generatori skladateljeva glasa njegova dva alter ega (aktivni Florestan i pasivni Eusebius) koja dominiraju drugim, odnosno trećim stavkom, a surađuju na prvome.

Dva su izdavača odbila tiskati partituru, pa ju je Schumann ponudio Breitkopf&Härtelu koji je zatražio određene preinake. Tijekom ponovnog rada 1838. razmatrao je i nove varijante naslova. Monumentalni prvi stavak, osim što priziva viziju same Clare početnom silaznom temom koju je Schumann često upotrebljavao za portretiranje svoje drage, u odsjeku *Adagio* pri kraju stavka sadrži frazu koju neki smatraju jezgrom cijele skladbe, a može se povezati s posljednjom pjesmom iz Beethovenova ciklusa *Dalekoj dragoj (An die ferne Geliebte)*. Upravo prvi stavak, koji je autor opisivao kao „duboku tužaljku za Clarom“ predstavlja važan trenutak u njegovu traganju za novim formama; iako djelo odaje počast Beethovenovu naslijeđu, sonatna forma tu je oslabljena fluidnošću materijala te više odgovara karakteru fantazije. Još u vrijeme promišljanja sonate, kao naziv prvoga stavka, Schumann je razmatrao *Ruševine*, a kao mogući naslovi drugoga, oblikovanog poput ronda, javljali su se *Trofeji* i *Slavoluk*. Još jednim obraćanjem Beethovenovu sonatnom naslijeđu može se smatrati finale, zamišljen kao polagani stavak, poput zaključka Beethovenove posljednje sonate, op. 111. Mogućnosti za naslov toga stavka bile su *Palme*, *Zvezdana kruna* i *Zvijezde*, no Schumann se naposljetku odlučio tek za njemačke oznake načina izvođenja triju stavaka objedinjenih jednostavnim nazivom *Fantazija*. Razlog tome moguće je tražiti i u osobito delikatnom pretakanju iskustva u umjetnost. Projiciranje aktivnog i pasivnog aspekta vlastite osobnosti kroz Florestana i Eusebiosa, posveta Clari i počast Beethovenu sadrže duboko osobnu poruku koja je iznjedrila

eksperimentiranje sa sonatnim oblikom. Jedina očigledna uputa na moguću simboliku unutar ostvarenja stoji u stihovima iz ciklusa *Sumrak* Friedricha Schlegela koje je Schumann odlučio dodati partituri tijekom priprema za tisak: „Kroz zvuke šarenila zemaljskog sna, nježan ton čut će tko potajice sluša.“

Partitura je objavljena 1839. godine s posvetom Franzu Lisztu, no on je djelo smatrao neprikladnim za javnu izvedbu. U svibnju iste godine Clara je primila partituru, odgovorivši Robertu: „Jučer sam primila tvoju divnu *Fantaziju*, danas sam još uvijek slaba od ushićenja.“

„Ako zamislite da eolska harfa sadrži sve ljestvice i da ih je umjetnikova ruka izmiješala u raznolike fantastične dekoracije, ali uvijek tako da se uz dublji, temeljni ton stalno čuje blaga, pjevna melodija, imat ćete donekle predodžbu o njegovu sviranju“, zapisao je Robert Schumann prisjećajući se jednodnevnog druženja s **Frédéricom Chopinom** (1810. – 1849.) u Leipzigu, u rujnu 1836. godine. Tom je prigodom Chopin, uz ostalo, svirao svoje nove etide, u As-duru, f-molu i F-duru – prve tri iz ciklusa od 12 etida koje će sljedeće godine biti objavljene u Leipzigu, Parizu i Londonu kao **Etide, op. 25**. „Kad je etida završila, osjećali ste se kao nakon vizije blaženstva, viđene u snu, koje se, već napola budni, rado prisjećate“, nastavio je opis prve etide, s vremenom nazvane *Eolska harfa*.

Bio je to drugi susret Chopina i Schumanna. Schumann se godinama divio proslavljenom umjetniku glasovira te je objavljivao tekstove o njegovoj glazbi u svojem časopisu *Neue Zeitschrift für Musik*. Prvi put su se susreli godinu dana prije, također u Leipzigu, u kući Clarina oca; svojim sviranjem nokturna i etida Chopin je zadivio sve prisutne, među kojima je bio i Felix Mendelssohn. Clari je rekao da je jedina žena u

Njemačkoj koja može svirati njegovu glazbu. Neposredno prije toga bio je u Dresdenu, gdje se susreo s obitelji očeva prijatelja Felixa Wodzińskog. Boraveći u Parizu od jeseni 1831., zahvaljujući uspjesima i stabilnoj rutini podučavanja, skladanja i muziciranja u salonima, Chopin je sve manje čeznuo za rodnom Poljskom, no obiteljske i prijateljske veze gorljivo je njegovao; s roditeljima se sastao u ljeto 1835. u Carlsbadu (što je bio njihov posljednji susret), a s obitelji Wodziński, s kojom je bio vezan od djetinjstva, proveo je cijeli kolovoz 1836. godine u Marienbadu. Zbliživši se s tada šesnaestogodišnjom Marijom Wodzińskom, darovao joj je kopije nekoliko svojih skladbi, među kojima i kopije tada novoskladanih *Etida* br. 1 i 2 iz op. 25. Posljednjega dana svojega boravka ondje zaprosio ju je. Njegovo uvjerenje u pozitivan odgovor, koji mu je dala naslutiti Marijina majka, nije se obistinilo. Čekao je cijelu godinu, no nikad nije dobio jasan odgovor. Njihova komunikacija i dopisivanje su se prorijedili pa je obitelj zahladila odnose s njim. Pretpostavlja se da je razlog bila strepnja Marijinih roditelja za budućnost braka zbog Chopinova krhko zdravlja. No njega su odbijanje i način na koji je to izvedeno duboko pogodili te je sva pisma Wodzińskijevih zapakirao uz natpis „Moja bieda“, sačuvavši ih do smrti. Razočaran, u Parizu se posvetio radu, skladanju novih djela i pripremanju postojećih za izdavanje. Među njima su bile i *Etide* op. 25. Posvetio ih je grofici Marie d'Agoult u čijem je pariškom salonu, u koji ga je doveo grofičin ljubavnik Franz Liszt (nositelj posvete *Etida*, op. 10), još ujesen 1836. upoznao George Sand s kojom će 1838. početi ljubavnu vezu.

Skladateljsku zrelost Chopin je dosegao i prije dolaska u Pariz. Četiri najzastupljenija žanra u njegovu opusu – mazurka, nokturno, etida i valcer – već su bila formirana u Varšavi. Karakter im se učvrstio tijekom boravka u Beču te u prvim godinama boravka u Parizu. Sljedeći stadij njegova kreativnog puta bilo je iznalaženje načina za daljnje razvijanje i usavršavanje stečevina ranih pariških godina. *Etide* op. 25 svojevrsni su nastavak postavki glasovirskog stila objavljenog u prvom ciklusu od 12 *Etida* op. 10, nastalog u Varšavi, Beču i Parizu između 1829. i 1833., kojim je nadišao trend briljantnog pijanizma svojih suvremenika, skladatelja-pijanista, poput Ignaza Moschelesa i Friedricha Kalkbrennera. Uzimajući tehničke probleme kao polazište, iscrpljujući njihove glazbene i pijanističke mogućnosti, stvorio je jedinstvena djela, i s ukupno 27 etida (uz tri *Nouvelles études* nastale 1839.-1840.), ostvario kompendij svojega majstorstva. Ravnoteža koju je postigao između tehničkih i umjetničkih postavki neusporediva je s bilo čime do tada – „imaginacija i tehnika podjednako vladaju“, primijetio je Schumann. Brojna su svjedočanstva o njegovim savršenim izvedbama svake od tih skladbi, o balansu u dodiru, neovisnosti svake ruke, tečnosti pasaža, kontroli pedala, revolucionarnom prstometu, što je izazov s kojim se suočavaju generacije pijanista do danas; ovladavanje zahtjevima Chopinovih etida mnogi smatraju vrhuncem pijanističkog umijeća.

Iako im naziv upućuje na bavljenje tehničkim problemima, stil *Etida* je nepogrešivo chopinovski. Nastale relativno rano u njegovoj karijeri,

Etide odražavaju sva područja koja je poslije istraživao; gdje god se kakva pijanistička teškoća javlja u njegovim djelima, gotovo je sigurno da ju je već isprobao i svladao u *Etidama*. Što se tiče opusa 25, prva, u As-duru, osim titrava zvuka i polaganih promjena akordâ i tonaliteta nad kojima se uzdiže pjevna melodija, istražuje i mogućnosti malog prsta desne ruke u podržavanju melodije. Druga, u f-molu, suptilnim se nijansiranjem nastavlja na prethodnicu, ali i združuje različite metre, uz neovisnost u iznošenju materije svake ruke. Sljedeće tri *Etide* svojevrsna su suprotnost prvim dvjema: ritam dominira nad melodijom, uz istaknutu artikulaciju. Treću, u F-duru, karakterizira zanos i bravuroznost, no uz blagi završetak; četvrta, u a-molu, donosi izrazite promjene naglasaka i napetost sinkope; peta, u e-molu, minijturni je *scherzo* s vanjskim dijelovima obilježenima nepravilnim ritmom, polaganim središnjim dijelom razvedene melodije te iznenađujućim zaključkom. Šesta etida, u gis-molu, pršti pasažama u tercama i kromatikom koje teku gotovo u jednom dahu. Sedma, u cis-molu, ozračjem više odgovara nokturnu vođenom emocijama, ali i kontrapunktskim majstorstvom; neki je nazivaju i dramatskom scenom. Osmu, u Des-duru, i deveta, u Ges-duru, bave se sekstama, odnosno oktavama, transformiranima u ljupke zvučne obrasce (deveta je stoga stekla nadimak *Leptir*). Deseta, u h-molu, zadivljuje energijom kojom jure oktavne triole, što u središnjem dijelu prekida efektni kontrastni dio. Jedanaestu *Etidu*, u a-molu, mnogi smatraju remek-djelom unutar ciklusa: sudar dijatonski oblikovane melodije i kromatskih figuracija u grandioznim naletima zvučnosti priskrbio joj je naziv *Zimski vjetar*. Posljednja, u c-molu, istinski je finale iz kojega bujaju glasovirske mogućnosti: temeljna melodija oko koje se razvijaju valovi *arpeggia* u šesnaestinkama izlaže se kroz tonalitete, uz dinamiku dovedenu do krajnosti i dramatičnu završnicu.

Organizator i nakladnik: Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog,
 Zagreb, Trg Stjepana Radića 4
 Za nakladnika: Dražen Sirišćević, ravnatelj
 Producentica: Martina Vukšić
 Urednica: Jelena Vuković
 Autorica teksta: Ana Vidić
 Lektorica za hrvatski tekst: Rosanda Tometić
 Oblikovanje i grafička priprema: Daniel Ilie
 Tisak: Stega tisak d.o.o., Zagreb
 Naklada: 400 primjeraka
 Cijena: 20 kuna
 www.lisinski.hr

VATROSLAV LISINSKI

LJUBAV I ZLOBA

izvorna opera u dva čina

PRVO SUVREMENO NOTNO IZDANJE PRVE HRVATSKE
NACIONALNE OPERE O 200. OBLJETNICI ROĐENJA
NJEZINA SKLADATELJA, VATROSLAVA LISINSKOGA!

Dobrodošli u našu web trgovinu!

www.mic.hr

KONCERTNA DVORANA VATROSLAVA LISINSKOG
MUZIČKI INFORMATIVNI CENTAR

Kneza Mislava 18
10000 Zagreb, Hrvatska /Croatia
+385 1 4501 187; 4501 189; 4501 204
mic@mic.hr
www.lisinski.hr / www.mic.hr

KONCERTNA DVORANA / INFORMATIVNI CENTAR
LISINSKI
HRVATSKA RADIOTELEVIZIJA

DAN DVORANE

KONCERTNI SPEKTAKL S PLESOM I PJENUŠCEM

45
LISINSKI
1973-2018
ZA SVA VREMENA

29.12.2018. **GLAZBE SVIJETA**

Neprocjenjivo iz svjetske glazbene baštine!

SAMO HITOVI KLASIKE!

Simfonijski orkestar i
Zbor Hrvatske radiotelevizije
Akademski zbor
Ivan Goran Kovačić
Ivo Lipanović, dirigent
Luka Vukšić, zborovođa
Valentina Fijačko Kobić, sopran
Ivana Srbljan, mezzosopran

Tomislav Mužek, tenor
Luciano Batinić, bas
Pavao Mašić, orgulje
Latica Anić, violončelo
Eva Goreta, glasovir
Lovre Marušić, glasovir
Filip Merčep, marimba
Lovro Peretić, gitara

**“JA SAM SVOJ
BONUS ISKORISTILA
ZA NOVI LAPTOP,
A ZA ŠTO ĆETE VI?”**

UNAPRIJEDITE POSLOVANJE UZ NOVU MAGENTA 1 BUSINESS PONUDU

Odaberite najbolje **fiksne** i **mobilne** usluge, a dobiveni **MAGENTA 1 BONUS** iskoristite za povoljniju kupnju informatičkih usluga i opreme.

Više informacija na hrvatskitelekom.hr/poslovni/magenta1business.

Posjetite najbliže **T prodajno mjesto** ili nazovite **0800 9100**.

ŽIVJETI ZAJEDNO

**LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROGNOJIV DOZVILJAJ
18/19**

Subota, 11. 1. 2019.

ACADEMY OF ST. MARTIN IN THE FIELDS

JOSHUA BELL

violina i umjetničko vodstvo

Academy of St. Martin in the Fields, kultni komorni gudački orkestar, utemeljio je sir Neville Marriner 1958. s ciljem promicanja napose barokne glazbe. Ansambl je s vremenom proširio repertoar i obuhvatio glazbu i drugih razdoblja, ostajući sve do danas na vrhu svjetske ljestvice najcjenjenijih. Resi ga jedna od najopsežnijih diskografija s više od 500 izdanja i bogat raspored međunarodnih turneja. Uvijek iznova pomiče granice izvrsnosti, muzicirajući u prestižnim koncertnim prostorima od New Yorka do Pekinga. Svojom neposrednošću, otvorenošću i domišljatošću, koji se posebno očituju sve brojnijim edukativnim i interaktivnim programima, dopire do sve brojnijeg slušateljstva svih uzrasta i staleža. Ansambl djeluje pod vodstvom Joshue Bella, „pjesnika violine“, koji ne prestaje oduševljavati publiku svojom virtuožnošću. Nemirna duha, strastven, jedinstvenog šarma i svestranih glazbenih interesa postao je klasična superzvijezda koja će slušatelje ciklusa *Lisinski subotom* sigurno ostaviti bez daha.

Grad
Zagreb

AUTOWILL
Vaš OPEL partner

ZAGREB
moj grad

KONCERTNA DVORANA CONCERT HALL

NEPROCENJIVIM DOŽIVLJAJ | INVALUABLE EXPERIENCE